

[Fibiger.]

Samtidig med at jeg giver udtryk for disse fredelige ønsker, vil jeg gerne sige til den højtærede udenrigsminister, at den tale, han holdt nede i Paris, har vundet min tilslutning og har vundet tilslutning, jeg kan vel sige hos hele det danske folk, fordi den netop gav udtryk for, at når vi er med i en Atlantpagt, er med i en sådan alliance, er det selvfølgelig kun for at gøre vort til, at freden kan bevares i verden og vi selv bevare vor frihed og vor selvstændighed. Derfor tror jeg, det også har sin betydning, at de små lande — for de kan måske bedst gøre det — løfter deres røst ved de møder, hvor disse spørgsmål debatteres, på en sådan måde, at man kan forstå, at når vi er med, er det netop udfra den betragtning, at vi vil gøre vort til, at freden og friheden kan bevares for vort folk og menneskerettighederne sættes i højsædet.

Efter de udførlige beretninger, som den højtærede udenrigsminister og den højtærede finansminister har afgivet, ville det kun blive gentagelser, hvis jeg gik mere ind på spørgsmålene, og det finder jeg ikke spor af anledning til; jeg synes i virkeligheden, at disse beretninger kan stå for sig selv. Men det, der skal siges, og som jo også er blevet sagt, såvel af socialdemokratiets ordfører som af venstres ordfører, det er dette, at vi står bagved; og det kan jeg sige på det konservative folkepartis vegne, helt og fuldt, at vi vil være med til at tage ansvaret derfor og også være med til at bære byrden.

Som jeg sagde i min indledning, er det en helt ny verden, der er ved at blive skabt, og selvom det har knebet for nogle at forstå det, vil jeg håbe, at det efterhånden vil gå op for det danske folk, hvad det er, der er ved at ske, at vi ikke kan hygge os på samme måde som tidligere, men at vi må være med i brændingen, med i det, der sker, og se virkeligheden i øjnene. Og jeg vil gerne, at det danske folk skulle forstå, at når vi er med i Atlantpagten og vil være med i forsvaret af vort land, så er grunden alene den, at det er nødvendigt, for at der kan være håb om at bevare freden og bevare friheden.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Jeg takker udenrigsministeren og finansministeren, fordi de to ministre er kommet her til folketinget og har fremsat deres redegørelser. De

spørgsmål, der er forhandlet ved Atlantpagtlandenes møder i Paris og Rom og under de forhandlinger, der føres på De Forenede Nationers generalforsamling i Paris i denne tid, er af en sådan rækkevidde og betydning, at der er god grund til for rigsdagen at drøfte disse problemer.

Da Danmark tiltrådte Atlantpagten, kunne ingen være i tvivl om, at denne beslutning ville drage meget vidtgående konsekvenser efter sig. Der var nogle, der dengang søgte at bagatellisere det hele til noget forholdsvis lidt og mente, at landet efter pagtens ordlyd bevarede en betydelig selvstændig indflydelse på forholdenes udvikling; vi havde veto i alle vigtige afgørelser og kunne nogenlunde frit bestemme over vore egne forhold som hidtil. Dette har hurtigt vist sig at være en illusion. Først kom enhedskommandoen, senere udvidelse af pagten med Grækenlands og Tyrkiets optagelse og nu tjenestetidens forlængelse til 18 måneder. I intet af disse tilfælde har denne regering eller den tidligere socialdemokratiske regering ment at kunne sige nej. Det er disse stadige skridt ind i nye tunge forpligtelser, der skaber bekymringer i mange menneskers sind. Hvad bliver det næste? spørger man med ængstelse. Er vi ikke efterhånden under et så stærkt moralsk pres, at vi vil have vanskeligt ved at sige nej, selvom byrderne er ved at vokse os over hovedet? Selve magtbalancesynspunktet er jo en skrue uden ende. Jeg anser det for bydende nødvendigt, at rigsdagen siger stop. De hestillinger, der efter de foreliggende oplysninger kan forventes at komme til at foreligge overfor Danmark fra Atlantpagtkomiteen, ville, hvis de blev efterkommet, få meget mærkbare følger både af menneskelig og økonomisk karakter.

Hvor store forpligtelser der i samarbejdet indenfor Atlantpagtlandene må påhvile det enkelte land, må jo bero på et skøn over det enkelte lands muligheder og bæreevne. Det er overfor dette skøn for Danmarks vedkommende, at vi i det radikale venstre mener, man har vurderet Danmarks muligheder og økonomiske bæreevne gunstigere, end der er baggrund for i virkeligheden.

De udvidelser, regeringen foreslår, vil mærkes meget føleligt af den danske befolkning. 18 måneders soldatertjeneste for alle unge mænd er en stor og tung belastning for